Sisäministeriö
Inrikesministeriet

15.3.2022

Eduskunnan lakivaliokunta
LaV@eduskunta.fi

KAA 5/2020 vp

Sisäministeriön lisäselvitys koskien kansalaisaloitetta kannabiksen käytön rangaistavuuden poistamiseksi

1. Yleistä

Eduskunnan lakivaliokunnan järjesti 11.3.2022 asiantuntijakuulemisen kannabiksen käytön rangaistavuuden poistamista koskevasta kansalaisaloitteesta (KAA 5/2020 vp). Asiantuntijakuulemisen yhteydessä valiokunta pyysi sisäministeriöltä kirjallista lisäselvitystä poliisin huumausainerikostorjuntaan liittyvistä kotietsinnöistä.

Keskeisin kysymys koskee sitä, *tekeekö poliisi lainvastaisia kotietsintöjä huumausaineen käyttörikosta koskevien esitutkintojen yhteydessä*. Termi ”lainvastainen” viittaa tässä yhteydessä siihen, että kotietsinnän ilmi tuotuna perusteena käytetty huumausaineen käyttörikos ei olisikaan kotietsinnän tosiasiallinen peruste ja tosiasiallinen peruste olisi uuden rikoksen paljastaminen. Lisäksi valiokunta tiedusteli, onko asiasta saatavilla aikaisempaa tutkimusta tai selvitystä.

Sisäministeriö lausuu lisäselvityksenään seuraavaa.

2. Aikaisempi tutkimus tai muu selvitys

Sisäministeriön ja Poliisihallituksen tietojen mukaan poliisin kotietsintä-toimivaltuuden käytöstä ja toiminnan lainmukaisuudesta ei ole aikaisemmin tehty kokonaisvaltaista tieteellistä tutkimusta tai muuta vastaavaa selvitystä.

3. Oikeudelliset lähtökohdat

3.1 Kotietsintä ja esitutkinta

Kotietsinnän edellytyksistä säädetään pakkokeinolain (806/2011) 8 luvun 2 §:ssä. Pääsääntöisesti kotietsintä voi kohdistua ainoastaan rikoksesta epäillyn hallinnassa olevaan paikkaan silloin kuin tutkittavana on sellainen rikos, josta voidaan tuomita ankarimmillaan vähintään kuusi kuukautta vankeutta. Lisäedellytyksenä on, että kotietsinnällä voidaan olettaa löytyvän tutkittavana olevaan rikokseen liittyvä:

a) takavarikoitava esine, omaisuus, asiakirja tai tieto;
b) jäljennettävä asiakirja;
c) vakuustakavarikkoon määrättävä omaisuus; tai
d) seikka, jolla voi olla merkitystä rikoksen selvittämisessä.

Kotietsinnän ja muidenkin pakkokeinojen käyttöä rajoittavat myös erilaiset oikeusperiaatteet. Näistä keskeisempiä ovat pakkokeinolain 1 luvun 2 §:n suhteellisuusperiaate ja saman luvun 3 §:n vähimmän haitan periaate. *Suhteellisuusperiaatteessa* on kyse pakkokeinon käytöstä aiheutuvia haittojen punninnasta suhteessa tutkittavan rikoksen törkeyteen ja rikoksen selvittämisen tärkeyteen. Pakkokeinoja ei saa käyttää, jos punninnan lopputuloksena pakkokeinoa ei voida pitää puolustettavana. *Vähimmän haitan periaatteen* mukaan pakkokeinon käytöllä ei saa puuttua kenenkään oikeuksiin enemmän kuin on välttämätöntä keinon käytön tarkoituksen saavuttamiseksi. Myös tarpeettoman vahingon ja haitan aiheuttaminen on kiellettyä.

Pakkokeinolaki tai muukaan *lainsäädäntö ei mahdollista sitä, että poliisi voisi suorittaa kotietsinnän uuden rikoksen paljastamiseksi*.

Kotietsinnän suorittamista ohjaa myös esitutkintalain (805/2011) 1 luvun 2 §, jossa säädetään esitutkinnan tavoitteista. Säännöksen mukaan esitutkinnassa on pyrittävä selvittämään rikoksen lisäksi muun muassa *rikoksen teko-olosuhteita*, rikoksella aiheutettua *vahinkoa* ja saatua *hyötyä*, *asianosaisia* sekä syyteharkintaa ja rikoksen johdosta määrättävää seuraamusta varten tarvittavia *muita seikkoja*.

Kyseessä on siten tutkinnassa olevan rikoksen selvittämistä ja myös koko rikosprosessia edesauttava keino, jota voidaan käyttää myös näytön hankkimiseksi[1] ilman, että kotietsinnällä tavoiteltaisiin takavarikkoa.

Lisäksi on tärkeää muistaa, että kotietsintä voi tuottaa myös rikoksesta epäillyn syyttömyyttä tukevaa näyttöä.[2] Toisin sanoen kotietsinnän ja muidenkin esitutkintakeinojen tarkoituksena on hankkia rikoksen selvittämisen ja rikosprosessin kannalta merkityksellistä ja mahdollisimman luotettavaa ja objektiivista tosiasiatietoa (näyttöä) riippumatta siitä vahvistaako vai heikentääkö hankittu uusi näyttö alkuperäistä rikosepäilyä.

Viime kädessä yksittäisen rikosasian esitutkinnasta vastaava tutkinnanjohtaja ratkaisee harkintavaltansa rajoissa ja yhteistyössä syyttäjän kanssa, missä määrin asiaa on mahdollista ja tarkoituksenmukaista selvittää esimerkiksi kotietsinnän avulla.

3.2 Rikosten yhtyminen ja rikosten yksiköinti

Rikosten yhtymisellä (rikoskonkurrenssi) ja siihen liittyvällä rikosten yksiköinnillä tarkoitetaan yksinkertaistaen sitä, onko tietty sama tekokokonaisuus eli henkilön toiminta reaalimaailmassa katsottava rikosoikeuden näkökulmasta samaksi rikokseksi vai eri rikoksiksi ja onko kyseessä yksi vai useampi rikos.

Suomen lainsäädäntö ei sisällä kattavia säännöksiä, joilla rikoksen yhtyminen ja rikosten yksiköinti olisi ratkaistavissa. Kysymysten ratkaiseminen on jätetty rikoslain yleisten oppien ja oikeuskäytännön varaan.[3]

Etenkään esitutkinnan alkuvaiheessa rikosten yhtymistä ja rikosten yksiköintiä koskevien kysymysten lopullinen ratkaiseminen ei ole mahdollista, ellei kyse ole hyvin yksinkertaisesta asiasta. Syynä on selvien oikeussääntöjen puuttumisen lisäksi se, että esitutkinnassa vasta kerätään näyttöä eli tietoa tosiseikoista. Tosin sanoen käytettävissä olevat tosiasiatiedot ovat enemmän tai vähemmän epämääräisiä, aukollisia ja epäluotettavia. Tästä seuraa, että varsin usein esitutkinnan lähtökohdaksi valittu rikossäännös (rikos, jota tutkitaan) on ainoastaan sillä hetkellä käytettävissä olevaan tosiasiatietoon perustuva arvio[4], jota tarkistetaan tarvittavilta osin esitutkinnan edetessä ja näytön täsmentyessä.

Kyse voi olla *esimerkiksi* tilanteessa, jossa poliisi havaitsee seurueeseen kuuluvan henkilön käsittelevän epäiltyä huumausainetta yleisellä paikalla. Jos huumausainetta on varsin maltillinen määrä, keskenään kilpailevat rikossäännökset ovat voimassa olevan rikoslain (RL) perusteella huumausaineen käyttörikos (RL 50:2 a) ja huumausainerikos (RL 50:1). Poliisin havaitsema teko voisi lähtökohtaisesti täyttää kummankin rikoksen tunnusmerkistön. Kysymys rikoksen yhtymisestä tarkoittaa sitä, tuleeko teko rangaistavaksi kummankin rikossäännöksen nojalla vai ainoastaan toisen. Rikoksen yksiköiminen viittaa taas rikosten lukumäärään. Jotta kysymyksiin voidaan vastata ja käsillä oleva rikos (tai rikokset) voidaan

[1] Ks. pakkokeinolain 8:2:n sanamuoto ”seikka, jolla voi olla merkitystä rikoksen selvittämisessä”.
[2] Kyse voi olla esimerkiksi siitä, että kotietsinnällä saadaan sellaista selvitystä, jonka perusteella voidaan todeta toisen rikoksesta epäillyn roolin olevan toista epäiltyä merkittävämpi tai vähäisempi. Vaikka tällainen näyttö ei poistaisi syyllisyyttä kokonaan, se voi vaikuttaa tuomittavan rangaistuksen ankaruuteen.
[3] Tuoreemmasta oikeuskäytännöstä ks. esim. KKO 2022:2, kohta 11.
[4] Arviolla viitataan siihen, mikä on se tehdyksi epäilty rikos (tai rikokset), jota on ”syytä epäillä” esitutkintalain 3 luvun 3 §:n tarkoittamalla tavalla.

”selvittää” lain tarkoittamalla tavalla, tulisi esitutkinnassa saada selvitystä esimerkiksi seuraavista seikoista:

- Kenen hallinnassa huumausaineet ovat? Näiltä osin on huomioitava, että rikoslain tarkoittama ja rangaistava huumausaineen ”hallussapito” on fyysistä hallussapitoa laajempaa.
- Missä tarkoituksessa huumausaine on hallussa? Onko kyseessä fyysisen hallussapitäjän oma käyttö vai levittämistarkoitus? Onko osa huumausaineesta tarkoitettu levitettäväksi ja osa fyysisen hallussapitäjän omaan käyttöön?
- Onko kyseessä koko huumausaine-erä vai ainoastaan osa (esim. näyte) isommasta huumausaine-erästä? Mikä on huumausaine-erän kokonaismäärä? Jos kyseessä on osa isommasta huumausaine-erästä, niin missä on loppuosa?
- Jos huumausaine on tarkoitettu levitettäväksi, onko kyseessä pienimuotoinen vastikkeeton jakaminen lähipiirissä vai taloudellisen hyödyn saamiseen tähtäävä huumausaineiden myynti tai välitys?
- Jos tavoitellaan taloudellista hyötyä, kuinka merkittävää tällainen hyöty on/voisi olla? Onko jo saatu taloudellista hyötyä ja onko se saatavissa pois rikoksen tekijältä?
- Jos kyseessä on kokonaan tai osin huumausaineiden välitystoiminta, niin kenen puolesta sitä tehdään? Ketkä ovat rikoskumppaneita?

Poliisi ei pysty vastaamaan kuvatun kaltaisiin rikosoikeudellisesti relevantteihin kysymyksiin pelkästään alkuhavaintojensa perusteella. Tapauksen selkeyttäminen ja tarkempi rikosoikeudellinen arviointi vaatii vähintäänkin jonkinlaisia poliisin esitutkintatoimia ja niiden tuottamaa lisäselvitystä. Sisäministeriön käsityksen mukaan tapauskohtaiseen kokonaisharkintaan perustuen kyseeseen voi tulla myös (*prima facie*) kotietsintä riippumatta siitä, onko esitutkinnan lähtökohdaksi valittu huumausainerikos, huumausaineen käyttörikos vai molemmat vaihtoehdot.

Esitutkinnan aikana yksittäisen rikosasian esitutkinnasta vastaava tutkinnanjohtaja ratkaisee harkintavaltansa rajoissa ja yhteistyössä syyttäjän kanssa muun muassa edellä kuvatut tunnusmerkistönmukaisuutta, rikosten yhtymistä ja rikosten yksiköimistä koskevat kysymykset. Koska tarkkarajaisia oikeussääntöjä ei ole tai ei edes voi olla, keskenään samankaltaisissa asioissa voidaan perustellusti ja laillisesti päätyä toisistaan poikkeaviin lopputuloksiin. Pelkästään siitä, että samankaltaisissa asioissa on toimitettu tosistaan poikkeavalla tavalla, ei voi päätellä poliisin toimineen lainvastaisesti esimerkiksi suorittaessaan kotietsinnän.

3.3 Oikeussuojakeinot

Asianosaisella on käytettävissä useita tehokkaita oikeussuojakeinoja myös kotietsinnän osalta. Hän voi esimerkiksi kannella poliisin toiminnasta toimenpiteestä vastanneelle poliisilaitokselle tai Poliisihallitukselle taikka ylimmille laillisuusvalvojille. Lisäksi hän voi saattaa yksittäisen kotietsinnän laillisuuden riippumattoman tuomioistuimen tutkittavaksi pakkokeinolain 8 luvun 18 §:n nojalla. Jos asianosainen katsoo, että poliisimiehet ovat virkatoimessaan syyllistyneet rikokseen, hän voi myös tehdä tutkintapyynnön syyttäjälaitokselle.

Kotietsintä ei ole salainen pakkokeino. Toisin sanoen asianosainen saa tiedon kotietsinnästä, jolloin hänelle on myös tosiasiallinen mahdollisuus harkita ja tarvittaessa käyttää edellä tarkoitettuja oikeussuojakeinoja.

Vanhan pakkokeinolain (450/1987) sääntely vastasi tässä asiayhteydessä merkityksellisiltä osin nykyisen pakkokeinolain (yleisen) kotietsinnän sääntelyä. Näiltä osin Korkein oikeus on antanut kaksi

ennakkopäätöstä[5], jotka koskivat muun ohessa poliisin tekemän kotietsinnän edellytyksiä tutkittaessa huumausaineen käyttörikosta. Ensimmäisen 8.1.2012 tapahtuneen tapauksen osalta Korkein oikeus katsoi, ettei kotietsinnän rikosepäilyä koskeva edellytys täyttynyt. Asiassa ei toisin sanoen ollut riittäviä perusteita epäillä huumausaineen käyttörikosta.[6]

Toisessa tapauksessa oli kyse kahdesta samaan henkilöön kohdistuvasta rikosepäilystä 21.9.2011 ja 9.10.2011. Korkein oikeus totesi, että ensin mainitun tapahtuman osalta poliisilla oli riittävät perusteet epäillä huumausaineen käyttörikosta, mutta tehty kotietsintä oli kyseisessä tapauksessa suhteellisuusperiaatteen vastainen. Kotietsinnän edellytyksiä ei siten ollut.[7] Jälkimmäisen tapahtuman kohdalla Korkein oikeus katsoi, ettei kotietsinnän rikosepäilyä koskeva edellytys täyttynyt. Asiassa ei ollut syytä epäillä huumausaineen käyttörikosta.[8]

Korkein oikeus on antanut muutamia ennakkopäätöksiä[9] kotietsinnän edellytyksiä tai kotietsinnässä käytettyä menettelyä koskevissa asioissa (pakkokeinolaki 8 luku 18 §) myös nykyisen pakkokeinolain voimassa olon aikana.[10] Ennakkopäätökset eivät ole kuitenkaan koskeneet kotietsinnän edellytyksiä huumausainerikostutkinnassa.

Sisäministeriö katsoo, että poliisin tekemien kotietsintöjen kokonaismäärään[11] nähden kysymys kotietsinnän edellytyksistä epäiltäessä huumausainerikosta tai huumausaineen käyttörikosta on noussut Korkeimman oikeuden käsittelyyn erittäin harvoin, eikä kahdesta edellä mainitusta oikeustapauksesta (KKO 2014:57 ja KKO 2014:58) voi tehdä yleisempiä johtopäätöksiä poliisin kotietsintöjen lainmukaisuudesta tänä päivänä.

4. Kotietsintä ja käytännön huumausainerikostorjunta

Yleistäen voi sanoa, että huumausainerikostorjunnassa poliisi käyttää kotietsintää pääasiassa huumausainerikosten tunnusmerkistöjen kannalta relevanttien seikkojen selvittämiseksi sekä huumausaineiden takavarikoimiseksi. Kotietsinnällä voidaan selvittää esimerkiksi sitä, onko jo takavarikoitu huumausaine-erä osa isompaa huumausaine-erää ja onko huumausainetta pidetty hallussa omaa käyttöä varten vai levittämistarkoituksessa. Kotietsinnällä voidaan saada tietoa myös alkuperäisen rikoksesta epäillyn mahdollisista rikoskumppaneista eli siitä, ketkä ovat osallisia samaan tutkittavaan rikokseen ja mikä on kunkin osallisen osuus.

Alla olevasta taulukosta käy ilmi poliisin *kotietsintöjen vuosittaiset lukumäärät huumausainerikostutkinnassa*: [12]

2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022
4 986	4 469	4 595	4 313	4 287	4 185	4 498	3 927	508

Edellisen taulukon kotietsinnöistä seuraavat ovat tehty *huumausaineen käyttörikos -pääperusteella*:

2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022
1 602	1 320	1 201	929	843	724	681	650	82

[5] KKO 2014:57 ja KKO 2014:58.
[6] KKO 2014:57, kohta 15.
[7] KKO 2014:58, kohta 19.
[8] KKO 2014:58, kohdat 21 - 22.
[9] KKO 2022:5, KKO 2019:92, KKO 2019:23, KKO 2018:80, KKO 2018:77 ja KKO 2017:40.
[10] Nykyinen pakkokeinolaki (806/2011) tuli voimaan 1.1.2014.
[11] Esim. huumausainerikostutkinnassa 3927 kpl vuonna 2021.
[12] Poliisin tulostietojärjestelmä – Polstat 11.3.2022. Taulukko kuvaa niiden kotietsintöjen määrää, joiden pääperusterikoksena on ollut joku RL 50 luvun huumausainerikoksista.

Huumausaineen käyttörikoksen perusteella tehtyjen kotietsintöjen määrää tarkasteltaessa on syytä muistaa, että saman, taulukossa näkyvän kotietsinnän lisäperusteena on voinut olla huumausaineen käyttörikoksen lisäksi joku muu rikos.

Tilastoista näkee, että kotietsintöjen määrän suunta on kokonaisuutena ja erityisesti huumausaineen käyttörikoksissa laskeva. Kun huomioidaan, että *vuonna 2021 poliisin tietoon tuli yli 19 000 huumausaineen käyttörikosta, voidaan kotietsintöjen lukumäärää kyseisissä jutuissa (650) pitää varsin maltillisena*.

Operatiivisista poliisiyksiköistä saatujen palautteiden perusteella poliisi jättää kotietsintöjä tekemättä muissakin kuin vähäisissä huumausainerikoksissa – vaikka oikeudelliset edellytykset ja toiminnan tarve on käsillä – koska toimintaan ei ole riittäviä resursseja.

Rikossarjat ja liitännäisrikokset ovat tyypillisiä tietyille rikoslajeille. Esimerkiksi yleisesti huumausainerikollisuudelle on tyypillistä jatkuvat tai toistuvat huumausaineisiin tavalla tai toisella liittyvät teot, jotka tulevat rangaistavaksi yhtenä tai useampana rikoksena. Niin ikään esimerkiksi omaisuusrikollisuus liittyy perinteisesti huumausainerikollisuuteen. Tällöin on luonnollista, että tutkittavan rikoksen selvittämiseen tähtäävät poliisin toimet, kuten kotietsintä, voi usein paljastaa myös muita rikoksia, vaikka tämä ei ole poliisin toimenpiteen nimenomainen tarkoitus.

5. Poliisin esimies- ja laillisuusvalvonta

Poliisissa toiminnan lainmukaisuuden valvonta on osa päivittäistä esimiestyötä ja -valvontaa. Lisäksi poliisiyksiköissä on erilliset, päivittäistoiminnasta eriytetyt oikeusyksiköt, jotka suorittavat muun muassa laillisuusvalvontaa ja siihen liittyviä tarkastuksia. Pakkokeinojen käyttö on ollut säännönmukaisesti poliisin laillisuusvalvonnan kohteena.

Koska kotietsintöjen laillisuuden arviointi on ollut tuomioistuinkontrollin piirissä vuoden 2011 elokuusta alkaen,[13] kotietsintää koskevia laillisuusvalvonta-asioita käsitellään poliisin sisällä aikaisempaa vähemmän. Poliisilla ei ole tilastotietoa siitä, kuinka monta kertaa poliisin kotietsinnöistä on valitettu tuomioistuimeen.

Poliisihallituksen laillisuusvalvonnan tiedossa ei ole viime vuosilta tapauksia, joissa kotietsintä-toimivaltuutta olisi käytetty ilman laillisia edellytyksiä. Pakkokeinojen käytössä havaitut virheet koskevat tyypillisesti prosessuaalisia/teknisiä virheitä ja puutteellisia perusteluja. Poliisin sisäisessä koulutuksessa on kiinnitetty erityistä huomiota muotosäännösten noudattamiseen ja noudattamisen valvontaan pakkokeinoja käytettäessä.

Kun huomioidaan poliisin kotietsintöjen kokonaismäärä (9 898 kpl vuonna 2021) ja se, että poliisihallinto käsitteli *kaikkia pakkokeinoja* koskevia hallintokanteluja yhteensä 26 kappaletta vuonna 2021, voidaan luotettavasti todeta, *etteivät poliisin suorittamat kotietsinnät näyttäydy merkittävänä ongelmana kansalaisten tekemien kanteluiden valossa*.

6. Yhteenveto

Sisäministeriön lisäselvityksen **ydinsisältö** on seuraavaa.

Pakkokeinolaki tai mikään muukaan *laki ei mahdollista kotietsinnän suorittamista rikoksen paljastamiseksi, eikä poliisi käytä tällaista toimintamallia*.

[13] Vanhan pakkokeinolain (450/1987) 5 lukuun lisättiin uusi säännös (7 a §) lailla 871/2011. Uutta säännöstä on voitu soveltaa vain niihin kotietsintöihin, jotka ovat toimitettu muutoslain voimaan tulon jälkeen.

Tilastojen perusteella ja suhteutettuna huumausaineiden käyttörikosten kokonaismäärään, *poliisi tekee kotietsinnän huumausaineen käyttörikoksen perusteella varsin harvoin*, mikä viittaa sisäministeriön käsityksen mukaan muun muassa siihen, että toiminta on yleisesti sopusoinnussa suhteellisuusperiaatteen kanssa.

Poliisilla on toimivat sisäiset *esimies- ja laillisuusvalvonnan* toimintamallit. Jos ilmi tulee yksittäisiä epäilyjä poliisin lainvastaisesta toiminnasta, poliisi selvittää tapaukset ja ryhtyy asianmukaisiin jatkotoimenpiteisiin, mikäli tarvetta ilmenee. Poliisin laillisuusvalvonnan havaintojen perusteella kotietsinnän edellytysten täyttymisessä ei ole ollut viime vuosina merkittäviä väärinkäytöksiä.

Poliisin toimenpiteen kohteeksi joutuneella asianosaisella on käytössään useita *tehokkaita oikeussuojakeinoja*. Hän voi esimerkiksi pakkokeinolain nojalla saattaa poliisin suorittaman yksittäisen kotietsinnän riippumattoman tuomioistuimen tutkittavaksi. Poliisin toiminnasta voi myös tehdä tutkintapyynnön syyttäjälaitokselle.

Sinällään on selvää, että rikosprosessuaalisia pakkokeinoja voi käyttää vain tutkittavana olevan rikoksen (tai rikosten) selvittämiseksi. Toisaalta tutkittavana olevan rikoksen ”ulkorajan[14]” määrittelemiseksi ei ole tai edes voida antaa tarkkarajaisia oikeussääntöjä. Rajanveto tutkinnassa olevan rikoksen ja uuden rikoksen välillä on jossain määrin tulkinnanvarainen ja vaatii tapauksen ominaispiirteisiin soveltuvan aineellisen ja prosessuaalisen rikosoikeuden soveltamista sekä tutkinnanjohtajalle kuuluvaa tapauskohtaista oikeudellista harkintaa.

Lisäksi on huomioitava, että rikossarjat ja liitännäisrikokset ovat tyypillisiä tietyille rikoslajeille, kuten huumausainerikoksille. Tällöin on luonnollista, että poliisin esitutkintatoimenpide voi usein paljastaa uuden, tutkittavaan rikokseen läheisesti liittyvän toisen rikoksen, vaikka tämä ei ole ollut poliisin toimenpiteen (esimerkiksi kotietsinnän) nimenomainen tarkoitus. Toisaalta kuten edellä rikoksen yhtymistä ja rikoksen yksilöintiä kuvaavassa luvussa todettiin, ei ole mitenkään yksiselitteistä, onko kyseessä ”uusi rikos” vaan jo tutkinnassa olevan rikokseen kuuluva osateko tai sellainen muu seikka, joka vain muuttaa alkuperäistä rikosepäilyä/rikosnimikettä.

Esitutkinnan lähtökohdaksi valitun rikosnimikkeen asianmukaisuutta arvioidaan koko esitutkinnan ajan suhteessa kertyvään näyttöön, eikä ole mitenkään harvinaista, että rikosnimikkeitä muutetaan esitutkinnan ja/tai syyteharkinnan aikana.

Poliisiylitarkastaja Sami Nevalainen

Liitteet -

Jakelu Eduskunnan lakivaliokunta

Tiedoksi Sisäministeri Mikkonen
Valtiosihteeri Koskela
Erityisavustaja Kivinen
Erityisavustaja Sairanen
Erityisavustaja Vornanen
Kansliapäällikkö Pimiä

[14] Toisin sanoen missä kohdassa ollaan vielä tutkittavan rikoksen ”sisällä” ja missä kohdassa siirrytään kokonaan uuden rikoksen puolelle.

Sisäministeriö
Inrikesministeriet

15.3.2022

Erityisasiantuntija Lindstedt
Johdon sihteerit Söderman ja Landström
Osastopäällikkö Vuori
Poliisijohtaja Gerkman
Sisäministeriö SM_VP_Oikeusasiat
Sisäministeriö SM_VP_Poliisiosasto